

לא לעכב בשורה טובה

הרב ישועה חדד

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

נולדתי במרוקו למשפחה שורשית ויראת שמים. למדתי בישיבה בקזבלנקה שנתיים, אך לא מצאתי שם את מה שחיפשתי. אחר כך שמעתי שלעיר מקנס הגיע השליח הראשון של הרבי למרוקו, הרב מיכאל ליפסקר, ופתח שם ישיבה. נסעתי לשם ומצאתי את שאהבה נפשי - למדנו גמרא וחסידות, תורה ויראת שמים, והרב ליפסקר גם הדריך אותנו כיצד לקרב יהודים בדרך החסידות, דרכו של הבעל שם טוב.

יום אחד הגיעו לישיבה שליחי עלייה מוטעם הסוכנות היהודית, וחזותם העידה עליהם שהם רחוקים מענייני דת. הרב ליפסקר ניגש אליהם ופתח אתם בשיחה, והם החלו לשאול אותו שאלות שונות באמונה. באותו מעמד נכח גם רבי ברוך טולדנו, רבה של העיר מקנס ומגדולי הרבנים במרוקו, שעזר רבות לרב ליפסקר בישיבה ומפעם לפעם היה מגיע למסור לנו שיעורים. כששמע כיצד התבטאו אותם יהודים, הוא שם ידיו על אזניו ואמר בזעזוע שאלו דברי אפיקורסות.

אמר לו הרב ליפסקר, "רבי ברוך, למה אתה מתרגז? הלא אלו הם כ'תינוקות שנשבו לבין האומות' - לא לימדו אותם, לא חינוכו ולא הדריכו אותם". הרב ליפסקר המשיך לשוחח אתם עוד כשעה, ואחר כך הם הניחו תפילין, התפללו מנחה וערבית. כשראה זאת רבי ברוך, ניגש לרב ליפסקר ושיבח אותו בהתפעלות. אמר לו הרב ליפסקר, "כל יהודי הוא טוב בעצם, צריכים רק לדעת איך למצוא מסילות לליבו". את דרך הקירוב הזו על פי שיטת החסידות למדנו מהשלוחים של הרבי, שהראו דוגמה אישית בעניין.

כעבור שנתיים של לימודים בישיבה במקנס, בשנת תשי"ב (1952), עברתי עם קבוצה של שמונה בחורים ללמוד בישיבת "תומכי תמימים" בברינאווא, הסמוכה לפריז. הישיבה הוקמה אחרי מלחמת העולם השנייה, עם הגעתם של פליטים רבים מקרב חסידי חב"ד מרוסיה. שם התעמקנו והתעלינו בלימוד התורה, נגלה וחסידות, ובכל יום ראשון היינו נוסעים לפריז ללמד ילדים יהודים תורה ויהדות. אותם ילדים למדו בבתי הספר הציבוריים בכל רחבי פריז, ובימי ראשון, בהם לא התקיימו לימודים, היה הרב הלל אזימאוו אוסף אותם בבתי כנסת בכל

שכונות העיר, ובחורי הישיבה היו לומדים אתם ומחדירים בהם תורה ויראת שמים.

באחת השנים, כאשר חל ל"ג בעומר ביום ראשון, שכרנו אוטובוסים והבאנו כמאתיים מאותם ילדים לבלות יום שלם בישיבה בברינאווא, מהבוקר עד הערב. הילדים התפללו בישיבה, אכלו עם הבחורים ונטלו ידיים לפני הסעודה וברכו ברכת המזון אחריה, שמעו שיחות מפי ראשי הישיבה, וספגו מרוחה של הישיבה.

המשפיע הנודע הרב ניסן נמנוב, שהיה מנהל הישיבה, נהג לכתוב לרבי דו"ח חודשי מהנעשה בישיבה, ומוכן שכך נהג גם בסוף אותו חודש, ודיווח גם על האירוח של אותם מאתיים ילדים בישיבה. יום אחד עברתי בחצר הישיבה ור' ניסן קרא לי מהחלון לעלות אליו לחדרו. כשעליתי הראה לי מכתב שקיבל מהרבי, ותוכנו: תשואות חן חן על הדו"ח מכל הנעשה בישיבה, ובנוגע למה שכתב שהיו מאתיים ילדים מפריז שבאו לישיבה - ייפלא בעיניי, שהרי מי כמוהו יודע שרוב המכתבים שאני מקבל ככולם, וכן הטלפונים והמברקים, הם בעניינים בלתי רצויים, שיהודי חסר לו בענייני משפחה, בריאות או פרנסה, ומבקשים

«

פרויקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
 סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
 מצויות בידינו קרוב ל-1400 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedi.org

MY ENCOUNTER
 with the
REBBE

הביתה וביקשתי שיכתבו לי את תאריך יום ההולדת המדויק. התברר שתאריך יום הולדתי אכן חל באותה שבת!

אחרי מספר שנות לימוד נוספות בישיבה ב-770, בתשכ"א, הוצע לי לנסוע למילאנו לכהן כרבה של הקהילה הספרדית שם. הרבי התבטא שאני מתאים לתפקיד משום "שלא שינה דבר מהמנהגים הספרדיים שהיו נהוגים במרוקו". בהקשר זה מעניין לציין שבכמה מההתוועדויות הראשונות שבהן השתתפתי לאחר הגעתי ל-770 שאל הרבי, "האם ישועה חדד פה? שישיר 'עזרני א-ל חי!'", והייתי שר את הפיוט במנגינה המסורתית של יהודי מרוקו. הרבי כתב פעם לרב מיכאל ליפסקר שאין זה מענייני להתערב בענייני מנהגים או נוסח התפילה של יהודי מרוקו; עניינינו ללמד תורה ויראת שמים ולהפיץ את תורת החסידות.

אגב, לשליחות במילאנו נסעתי בעודי בחור. פעם ביקר אצל הרבי יהודי בשם ציפל ממילאנו שהיה גביר, והרבי היה שולח אותו לשליחויות שונות לרוסיה. הרבי שאל אותו מה שלום שלוחיו במילאנו, והוא התחיל לספר על הרב גרליק, הרב לאזאר, ובקשר אלי אמר "חדד מתחתן עוד מעט". בתגובה, אמר הרבי: "אני יודע שהוא עומד להתחתן בקרוב", וכאן הרבי הרים את קולו ואמר, "בשביל זה אני לא צריך אותך. השאלה שלי היא, האם יש לו אמצעים להוצאות החתונה או לא?" כשחזר טלפן אלי ואמר לי לעבור אצלו במשרד. כשהגעתי הוא מסר לי מעטפה עם סכום משמעותי. לשאלתי, סיפר לי את מה שקרה ביחידות. הרבי דאג לכל הפרטים כמו אבא אמיתי.

הרב ישועה חדד משמש כרב קהילה במילאנו למעלה מחמישים שנה. הוא רואיין בירושלים בחודש אלול, תשע"ב (2012).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ז (1977) — הרבי בריך מחוץ לחדרו את קבוצת השלוחים שעמדו לנסוע לעיר הקודש צפת. הרבי גם העניק לכל אחד מהם את המאמר החדש שיצא לאור אז, "באתי לגני תשל"ז", וכן שני ספרים חדשים שנדפסו יחד עם שטרות לצדקה כשליחות מצווה. אחר כך חילק הרבי דולרים לכל הציבור - מאורע נדיר באותם ימים - כשהוא שב ומציין כמה פעמים שזהו "בזכותם של השלוחים החדשים".! כ"ז בשבט

1 חדשות מבית חיננו, גיליון 312

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

ברכה. אם יש דבר אחד שנותן לי קצת בריאות ושמחה, הרי זה לשמוע בשורה כזאת שמאתיים ילדים יהודים מפריז בילו יום שלם במסגרת הישיבה. וממילא, הייתכן להתאפק ולהניח ידיעה כזאת על השולחן עשרה ימים ורק אחר כך לשלוח לי את זה?!" כשסיים להקריא את המכתב אמרי לי ר' ניסן: "יום יבוא ואתה תהיה רב בקהילה, שליח של הרבי, ויהיו לך עניינים להודיע לרבי. אל תעשה כמוני - תיכף שיהיה לך משהו להודיע, תכתוב מיד ותודיע לרבי".

אכן, אני נזכר שפעם כשכבר הייתי בשליחות הבאתי לרבי אלבום מיוחד על אודות תלמודי תורה שארגנתי במסגרת פעילותי בקהילה הספרדית במילאנו, בחמשה מוקדים שונים, בסך הכול 193 ילדים. כתבתי את שמות כל הילדים ושם אמם, את שמות המורים ואת פירוט תכנית הלימודים. הרבי התבונן בזה משך זמן, וקרא כל שם ושם. בדרך כלל הייתי משפיל את עיניי ביחידות, ולא העזתי להסתכל על הרבי, אך באותה פעם הגנבתי מבט לראות את פני הרבי וראיתי את השמחה ואת הנהרה הנסוכה על פניו הקדושות. כשסיים לקרוא את כל השמות שאל הרבי האם זהו מוסד שלי, וכשעניתי בחיוב שאל, "ובמה אני אשם שעד עכשיו לא ידעתי מכל זה?"

נהגתי לשלוח לרבי פעם בחודש דו"ח מכל פעולותי, ופעם אחת קרה שהתעכבתי בכתיבה ושלחתי רק כעבור חודש וחצי. אחר כך קיבלתי מכתב מהרבי ובו כתב, "אחרי הפסק גדול נתקבל מכתבו... ואם טענתו היא שלא כתב משום שאין מה לכתוב, הרי אדרבה, היא הנותנת - אם יודעים שצריכים לכתוב, אזי צריכים לפעול כדי שיהיה מה לכתוב".

כעבור שבע שנים שבהן למדתי בישיבה בברינאוה, כתבתי לרבי שאני רוצה לבוא ללמוד בישיבה המרכזית ב-770, והרבי נתן את הסכמתו. בשבט תשי"ח (1952) הגעתי ל-770. באותן שנים היה מקובל שבחורים היו נכנסים לרבי ליחידות פעם בשנה לקראת יום ההולדת. במרוקו לא נהגו לייחס חשיבות מיוחדת ליום ההולדת, ולכן לא ידעתי את התאריך המדויק. זכרתי רק שזה חל בין ראש חודש אדר לפורים, אך מאחר שיש אפשרות להיכנס לרבי, החלטתי לנצל את ההזדמנות.

כאשר נכנסתי לרבי, הוא שאל אותי באיזה יום נולדתי. התבלבלתי ולא ידעתי מה לענות, אז הרבי אמר לי, "מאחר שאינך יודע, והיות שיום השבת מקודש יותר משאר ימות השבוע - קבע את יום ההולדת שלך ליום השבת. את שיעורי הלימוד הנוספים הנהוגים ביום ההולדת תלמד במשך יום השבת, ובאשר למנהג לתת צדקה לפני שלוש התפילות, תיתן ביום שישי לפני כניסת השבת עבור שלוש התפילות". והרבי בריך אותי בהצלחה בלימוד התורה. אחרי שבת כתבתי מכתב

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015